

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa S. S.

przeciwko Zakładom Mechanicznym „C.” Sp. z o.o. w S.

o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, odprawę pieniężną, zwrot należności za zakup paliwa i gwintowników, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, sprostowanie świadectwa pracy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 10 lutego 2021 r., skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
 - 2. nie obciąża powoda kosztami zastępstwa procesowego**
- pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 17 października 2019 r., sygn. akt IV Pa (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. – w sprawie z powództwa S. S. przeciwko Zakładom Mechanicznym „C.” Spółce z o.o. w S. o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy

pracownika, odprawę pieniężną, zwrot należności za zakup paliwa i gwintowników, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, sprostowanie świadectwa pracy – oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt IV P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo o odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, odszkodowanie za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika i odprawę pieniężną; przekazał sprawę w zakresie roszczenia S. S. o sprostowanie świadectwa pracy pracodawcy - Zakładom Mechanicznym „C.” Sp. z o.o. w S.; umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona. Powodowi w sposób uporczywy i długotrwały nie wypłacano wynagrodzeń w terminie. Sąd Okręgowy usprawiedliwiając takie sprzeczne z prawem i nieetyczne zachowanie pozwanej, wskazuje na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2017 r., II PK (...) Jednakże z treści tego wyroku powód wyprowadza zupełnie odmienne twierdzenia. Sąd Najwyższy wskazuje, że decydujące znaczenie ma powtarzalność i uporczywość zakładu pracy w nieterminowych wypłatach wynagrodzeń. Właśnie tak postępowała pozwana w stosunku do powoda - i jak wykazano, także w stosunku do innych pracowników. Oczywiście naruszenia przez pozwaną art. 55 § 1¹ k.p. oraz zastosowanie błędnej wykładni tego przepisu przez Sąd Okręgowy w S., powinny być wyprowadzone z treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2017 r., II PK 119/16. Zastosowanie przedstawionej tam wykładni do roszczeń zgłoszonych przez powoda - wykazuje, że wyrok Sądu Okręgowego zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa. Pozwana przez wiele miesięcy nie wypłacała powodowi wynagrodzenia w terminie. Ewidentnie i uporczywie pozwana naruszała podstawowe prawa pracownika.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o: 1. nieprzyjmowanie skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy; 2. w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, o oddalenie skargi kasacyjnej w całości, 3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej

kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci

naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej ogranicza uzasadnienie wniosku do zanegowania stanowiska zaskarżonego wyroku bez rzeczowego odniesienia się do podstaw wyroku Sądu Okręgowego w S. tak w zakresie jego podstawy faktycznej, jak i w zakresie oceny prawnej zaskarżonego wyroku. Brakuje w uzasadnieniu wniosku odpowiedniej argumentacji, którą autor skargi wykazałby walor oczywistej zasadności jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji wskazał, że wypłata wynagrodzenia powoda powinna następować do 3-iego dnia następnego miesiąca. Powodowi wypłacono z opóźnieniem wynagrodzenie za styczeń 2019 r.

Wynagrodzenie na konto powoda wpłynęło 8 lutego tj. 5 dni po terminie. Poza tym, wynagrodzenie za luty 2019 r. zostało wypłacone w dwóch ratach tj. 12 marca 2019 r. (I rata 9 dni po terminie i II rata 21 marca 2019 r. 18 dni po terminie płatności). Co ważne, na 27 marca 2019 r. (dzień złożenia przez powoda oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę) pracodawca nie zalegał z wypłatą wynagrodzenia. Sąd drugiej instancji uwzględnił to, że powód pracował bardzo krótko u pozwanego, niewiele ponad rok, a w momencie zatrudnienia znana mu była sytuacja zakładu. Powód jako specjalista ds. sprzedaży, a później jako kierownik ds. sprzedaży, miał za zadanie zwiększyć sprzedaż, co jednak mu się nie udało. W zakładzie pracy organizowane były codziennie spotkania z pracownikami, na których przedstawiano sytuację ekonomiczną zakładu. Pracownicy byli informowani, że wynagrodzenie zostanie wypłacone później i że będzie na raty. Powód w tych zebraniach uczestniczył. Według Sądu drugiej instancji nie można automatycznie uznać każdego opóźnienia za ciężkie naruszenie obowiązków pracodawcy. W sprawie, najdłużej opóźnienie w wypłacie wynagrodzenia wynosiło 9 dni - wypłata za miesiąc luty została podzielona na dwie części. Powód rozwiązał umowę o pracę już w momencie, gdy całe wynagrodzenie za miesiąc luty wpłynęło na jego konto. W związku z tym nie było podstaw do rozwiązania przez pracownika umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p. Zachowania pracodawcy nie można uznać za ciężkie naruszenie obowiązków względem powoda, tym bardziej że powód był zatrudniony na stanowisku, na którym był współodpowiedzialny za generowanie przychodów zakładu pracy. Powód nie był pracownikiem produkcji, lecz odpowiadał za sprzedaż, a tym samym generowanie zysków. W takiej sytuacji nie można uznać, że powód miał podstawę faktyczną do rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k. p. Co istotne, powód w żaden sposób nie wykazał, że dwukrotne wypłacenie wynagrodzenia nieterminowo stanowiło dla niego realne zagrożenie lub uszczerbek dla istotnego interesu pracownika.

Skarżący – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania – nie przedstawił przekonującej argumentacji polemicznej, którą zakwestionowałyby prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Nie jest wystarczające samo powołanie się na zacytowany w uzasadnieniu wniosku wyrok Sądu Najwyższego bez odniesienia się do analizy

interpretacyjnej przepisu art. 55 § 1¹ k.p. przedstawionej w powołanym wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2017 r., II PK 119/16 i wykazania jej sprzeczności ze stanowiskiem zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji przy jednoczesnym uwzględnieniu odmienności stanów faktycznych spraw, w których zapadły przedmiotowe orzeczenia.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.